

Nieuwe Kerk klinkt nog een tikje beter

DOOR AAD VAN DER VEN

Den Haag – Eindelijk hangen ze, de akoestische panelen, die het nog aantrekkelijker moeten maken in de Nieuwe Kerk aan het Haagse Spui muziek uit te voeren en te beluisteren.

Muziek heeft ruimte nodig om goed te kunnen klinken. Maar te veel ruimte is ook niet goed. Dan klinkt alles door elkaar, krijgen de fluiten een hol geluid en ronken de contrabassen als een motorboot. Dus bemoeide akoestisch adviseur Rob Metkemeijer van bureau Peutz zich met de Nieuwe Kerk, de beoogde nieuwe zaal voor kamermuziek. En kwam architect Kees Spanjers er aan te pas om wat Metkemeijer had gemeten en

bedacht te vertalen in praktisch en esthetiek.

Beiden hebben ervaring met 'glazen concertzalen'. De Beurs van Berlage in Amsterdam heeft er één; een door plexiglas omsloten ruimte binnen een veel grotere stenen hal. Ook voor een muziekschool in het Duitse Witten hebben Metkemeijer en Spanjers zoiets gemaakt.

Geen doos

Gisteravond werd met een optreden van het Arion Ensemble onder leiding van Alexandru Lascas de 'Haagse variant' in gebruik genomen. In de Nieuwe Kerk geen glazen 'doos', maar horizontale en verticale panelen, die binnen de Nieuwe Kerk

een aangename combinatie van openheid en beslotenheid opleveren. De panelen kunnen op elk moment verwijderd worden (eis van Monumentenzorg) en zijn voor het grootste deel transparant, hier en daar echter ook van hout in de kleur van de preekstoel en de banken.

De belangrijkste akoestische verandering en verbetering ten opzichte van de situatie zoals die vroeger bestond – toen het Residentie Orkest er nog wel eens in volle sterkte optrad – was echter al vorig jaar gerealiseerd. Het podium werd van de ruimte onder het orgel verplaatst naar het midden, onder de fraaie, rijk geornamenteerde preekstoel. Dat maakte het contact tussen musici en publiek

een stuk beter. Toch wakte het concert van gisteravond de indruk, dat de akoestiek nog weer iets evenwichtiger is geworden. Anders instrumentale combinaties zullen dat beeld wellicht nog aanvullen, maar bij een groep strijkers als het Arion Ensemble is het zeker zo, dat met de nieuwe voorziening de klank directer en opener is geworden. Wat de Nieuwe Kerk tevens voor musici een tikje gevaarlijker maakt, want de luisteraar ontgaat weinig onder deze omstandigheden.

Ook dat werd gisteravond af en toe op ontzuenderende wijze gedemonstreerd in een programma, dat uit werken van Benjamin Britten en Frank Martin bestond. Hetgeen het makkelijk-

ker maakte de diagnose te stellen, dat de kwaliteiten binnen het Arion Ensemble wisselend en over de diverse groepen niet helemaal gelijk verdeeld zijn. Dat laatste werd vooral duidelijk in de 'Etudes' van Frank Martin.

Altviolist Andrew Sparrow was solist in 'Lacrymae', een niet zo bekend en ook niet zo makkelijk toegankelijk werk van Benjamin Britten, dat hier intens en geladen werd gespeeld. Van deze componist werden ook 'Variations on a Theme of Frank Bridge' en de 'Simple Symphony' uitgevoerd. Misschien is dat laatste werk – het werd wat voorzichtig gespeeld – toch niet zo eenvoudig, met of zonder akoestische panelen.

Haagse Courant 27 maart